

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové, v právní věci žalobce: **E. o. s. o. B.**, se sídlem x, zastoupeného **JUDr. Ondřejem Tošnerem**, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 4. 2013, č. j. 059087/2013/KUSK, o dodatečném povolení stavby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2013, č. j. 059087/2013/KUSK, **se z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **1 1 . 2 2 8 , - Kč**, a to k rukám jeho právního zástupce, **JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph. D., advokáta**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 15. 4. 2013, č. j. 059087/2013/KUSK (dále „*rozhodnutí krajského úřadu*“ a „*krajský úřad*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Unhošť, odboru výstavby, ze dne 23.4.2009 č. j. 2092/09/Výst o dodatečném povolení stavby, kterým stavební úřad vydal stavební povolení na stavbu přístavby, nástavby a stavebních úprav budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. x a čp. x na pozemku st.p. xx v k. ú. Braškov, spojeném se změnou užívání na prodejnu stavebnin (dále „*rozhodnutí stavebního úřadu*“ a „*stavební úřad*“). Podle žalobcova názoru je napadené rozhodnutí krajského úřadu vydáno v rozporu s právními předpisy a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí stavebního úřadu je podle žalobce nezákonné.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského úřadu žalobce spatřuje ve skutečnosti, že se žalovaný nikterak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které byly uvedeny v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, resp. se k těmto námitkám nevyjádřil buď vůbec, anebo jen velmi obecnou či zcela mimoběžnou větou. Z rozhodnutí krajského úřadu tak vůbec není zřejmé a přezkoumatelné, jak se s danými námitkami žalovaný vypořádal a proč je shledal nedůvodnými. K tomu žalobce dále uvedl přehled námitek, kterými se podle jeho názoru žalovaný vůbec nezabýval, např. absencí územního rozhodnutí o změně ve způsobu využívání stavby podle § 81 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), rozporu stavby s regulativy územního plánu obce Braškov, rozpor stavby s cíli a úkoly územního plánování podle § 18 odst. 1 stavebního zákona, nezákonnost výroku rozhodnutí, absencí náležitostí výroku rozhodnutí atd.

Žalobce uvedl, že uvedené nevypořádání se žalovaného s odvolacími námitkami žalobce je porušením jak ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož toto ustanovení správnímu orgánu nařizuje řádné odůvodnění rozhodnutí, tak porušením ust. § 89 odst. 2 správního řádu, které ukládá odvolacímu orgánu přezkoumání rozhodnutí napadeného odvoláním v rozsahu námitek odvolatele (co se týče správnosti rozhodnutí napadeného odvoláním). Zároveň žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, jak mu to ukládá ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

Dále žalobce odkázal na judikaturu krajských soudů (Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě) i Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která obsahuje shodný názor, a sice že rozhodnutí, které se dostatečně nevypořádává s námitkami uvedenými v oprávněném prostředku, trpí vadami a je nepřezkoumatelné. Za všechna tato rozhodnutí lze podle žalobce uvést výňatek z nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999 sp. zn. III. ÚS 35/99, v němž Ústavní soud uvedl, že „*rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je neúplné a tedy i nepřezkoumatelné, pokud podstatná a závažná část těchto důvodů zmíněná v řízení, v odůvodnění konečného rozhodnutí chybí, a takto je vlastně rozhodující orgán pomíjí.*“

Žalobce rovněž uvedl, že krajský úřad porušil ustanovení § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), jelikož se neřídil závazným právním názorem Městského soudu v Praze, který v projednávané věci zrušil rozsudkem ze dne 24. 1. 2012, č. j. 10 Ca 324/2009-47, předchozí rozhodnutí krajského úřadu v této věci pro jeho nepřezkoumatelnost. Nyní napadené rozhodnutí krajského úřadu se však dle žalobce od předchozího prakticky neliší.

Co se týče nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí (tedy rozhodnutí stavebního úřadu), žalobce tuto nezákonnost spatřuje především v tom, že stavební úřad ve svém rozhodnutí nejen povolil přístavby, nástavby a stavební úpravy budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. x a čp. x, ale povolil i změnu ve způsobu užívání stavby, k níž je však třeba podle ustanovení § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona územního řízení, neboť změna ve způsobu užívání budovy bude mít zásadní vliv na nároky stavby na okolí. Stavební úřad měl vést podle žalobce pouze řízení o dodatečném povolení staveb, přičemž změna v jejich užívání měla být povolena samostatným rozhodnutím až na základě vydání územního rozhodnutí o změně vlivu stavby na využití území. Toto územní řízení však stavební úřad nevedl, a tím porušil předmětné zákonné ustanovení.

Zásadní vliv stavby na okolí žalobce spatřuje zejména v zásadním nárůstu dopravy v souvislosti s užíváním objektů prodejny stavebnin (jak pro zásobování prodejny objemným a těžkým zbožím, tak dopravou zákazníků), a tím v zatížení dopravní infrastruktury v obci včetně překročení emisí, hlukové a vibrační zátěže území nad míru jeho přípustného zatížení. Žalobce zdůraznil, že postup podle § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je vázán na to, zda záměr mění nároky stavby na okolí, nikoli na otázku, zda má vliv na životní prostředí.

Nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu spatřuje žalobce také ve skutečnosti, že stavba není v souladu s územním plánem obce Braškov. Podle tohoto plánu je v obslužné zóně nepřípustné využití pro podnikatelskou činnost a služby narušující životní prostředí nad limit stanovený obecně platnými právními i zvláštními předpisy. Stavba povolená v prvostupňovém rozhodnutí by způsobila emisní, hlukovou a vibrační zátěž území nad míru jeho přípustného zatížení. Stavba není podle žalobce ani v souladu s prostorovou regulací zástavby a byly by kvůli ní porušeny regulativy zástavby – koeficient zastavěnosti pozemku, výška zástavby a objem staveb. Podle žalobce se s výše uvedenými námitkami stavební úřad vypořádal jen zcela obecně a nepřezkoumatelně a s porušením regulativů zástavby se nevypořádal vůbec.

Jako třetí důvod nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce uvedl rozpor tohoto rozhodnutí s ustanovením § 18 odst. 1 stavebního zákona a s požadavky ust. § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.), podle kterého stavba nesmí narušovat kvalitu prostředí a hodnotu území. Rozpor spatřuje v zásadním nárůstu dopravy v souvislosti s užíváním objektů jako prodejny stavebnin. Upozornil, že odkaz stavebního úřadu na posouzení věci podle zákona č. 100/2001 Sb. není relevantní. Stejně tak není relevantní odkaz na měření hluku ve zkušebním provozu, neboť to, zda záměr splňuje zákonné požadavky, je třeba zkoumat před vydáním dodatečného povolení, nikoliv až dodatečně.

Čtvrtým důvodem nezákonnosti je podle žalobce nesprávnost výroku rozhodnutí stavebního úřadu a skutečnost, že tento výrok neodpovídá zákonu. Žalobce na tomto místě namítá, že mělo být vydáno dodatečné povolení stavby (odkazuje přitom na ustanovení § 129 odst. 2, 3 a 4 stavebního zákona), nikoli stavební povolení. V této souvislosti připomněl, že výrok rozhodnutí působí právní následky, musí být tedy přesný a zákonný.

Nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu žalobce spatřuje i v tom, že je v rozporu s ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a to proto, že se úřad dostatečně nevypořádal s námitkou nesplnění požadavků podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Počet navrhovaných parkovacích míst neodpovídá podle žalobce navrhovanému způsobu využití (§ 20 odst. 5 písm. a/ vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Touto námitkou se podle žalobce stavební úřad řádně nezabýval a nijak nezkoumal, jaký je minimální počet stání podle normových hodnot a zda je tento počet zřízen. Dále pak není podle žalobce splněn požadavek na vsakování dešťových vod (§ 20 odst. 5 písm. c/ vyhlášky č. 501/2006 Sb.), úřad pouze uvedl, že *požadavek na likvidaci dešťových vod byl splněn*, s čímž však žalobce nesouhlasí, neboť podle něj tento požadavek splněn není. Stavba také není podle žalobce řešena tak, aby byly splněny požadavky na užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace. Prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu je tak podle žalobce v rozporu i s vyhláškou č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace (*vyhláška č. 369/2001 Sb., ve znění vyhlášky č. 492/2006 Sb., byla zrušena a nahrazena s účinností od 18. 11. 2009, tedy s účinností po dni vydání napadeného rozhodnutí krajského úřadu,*

vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb).

Závěrem žalobce odkázal na ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého stavební úřad není povinen nařídit odstranění stavby pouze tehdy, pokud stavebník mimo jiné prokáže, že stavba je v souladu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, a v souladu s obecnými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Stavební úřad se splněním zákonných předpokladů nikterak věcně nezabýval, tyto požadavky prohlásil za splněné pouze obecně a nepřezkoumatelně tím, že uvedl, že stavbu projednal a *zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy*. Tento nedostatek v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu způsobuje podle žalobce jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Z nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu a jejího neodstranění žalovaným v odvolacím řízení žalobce odvozuje nezákonnost i rozhodnutí krajského úřadu, tedy žalovaného, včetně jeho rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

K žalobě podal žalovaný písemné vyjádření, ve kterém navrhl její zamítnutí a zároveň se vyjádřil jak k tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tak k tvrzené nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění uvedl, že na všechny námitky uvedené v žalobě (které byly již obsahem odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu) v napadeném rozhodnutí reagoval a jeho rozhodnutí tak je přezkoumatelné. Dále se obsáhle věnoval jednotlivým věcným žalobním námitkám.

K tvrzení, že rozhodnutí stavebního úřadu je nezákonné, žalovaný uvedl, že se jedná o řízení, ve kterém stavební úřad dodatečně povolil podle § 129 odst. 3 stavebního zákona přístavbu, nástavbu a stavební úpravy budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. x a čp. x, avšak nepovolil změny užívání stavby, jak tvrdí odvolatel (žalobce). Vydat souhlas s užíváním této stavby jako prodejny stavebnin bude dle žalovaného možno podle ustanovení § 127 odst. 2 stavebního zákona až po vyhodnocení zkušebního provozu. Podle žalovaného není v projednávané věci zapotřebí vést územní řízení podle ustanovení § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, jak požaduje žalobce.

Pokud jde o nesoulad stavby s územním plánem obce Braškov, žalovaný namítl, že povolení stavby je v souladu s územním plánem obce Braškov, neboť *bylo v řízení vedeném stavebním úřadem vyjádřeními dotčených orgánů dostatečně prokázáno, že stavba nebude narušovat životní prostředí nad limit stanovený obecně platnými předpisy*. Dotčené orgány, od kterých si stavební úřad vyžádal stanoviska, se podle žalovaného neztotožňují s názorem žalobce, že stavba bude narušovat kvalitu prostředí a hodnotu území (tím, že dojde k zásadnímu nárůstu dopravy a překročení přípustných limitů pro hluk), a žalobce toto své tvrzení podle žalovaného nijak nedokázal. Stavební úřad, a poté i žalovaný, rozhodl o zkušebním provozu, aby ověřil žalobcovo tvrzení, že limity pro hluk budou překročeny. Tvrzení žalobce o nesprávném a zákonu neodpovídajícím výroku rozhodnutí žalovaný nepovažuje za důvodné. Odkazuje na postup podle ustanovení §§ 111 až 115 stavebního zákona, která se užijí podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona s tím, že tato ustanovení pojem dodatečné stavební povolení neužívají. Nejedná se proto podle žalovaného o nesprávnost, když ve výroku rozhodnutí není uvedeno, že se jedná o dodatečné povolení.

K tomu žalovaný znovu podotýká, že změna užívání stavby ve výroku povolena nebyla, byla pouze dodatečně povolena stavba.

Co se týče parkovacích míst, tedy námitky, že jejich minimální počet neodpovídá navrhovanému způsobu využití stavby, žalovaný se odvolal na projektovou dokumentaci, kterou zpracoval autorizovaný inženýr pro pozemní stavby Ing. Zdeněk Slabecký, který i odpovídá za to, že dokumentace je zpracována v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a že byly dodrženy uvedené předpisy. Ani v souhlasných stanoviscích a vyjádřeních dotčených orgánů není nikde namítán takový nesoulad.

Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 23. 4. 2009 vydal stavební úřad rozhodnutí nadepsané jako „rozhodnutí - dodatečné povolení stavby“, přičemž ve výroku rozhodnutí uvedl, že „vydává stavební povolení na stavbu přístavby, nástavba a stavebních úprav budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. x a čp. x na pozemcích st. p. x a x v k. ú. Braškov, spojené se změnou užívání na prodejnu stavebnin, dále jen stavba na pozemku st. p. x, x v kat. úz. Braškov, kterým stavbu dodatečně povoluje“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 28. 7. 2009. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze rozhodnutím sp. zn. 10 Ca 324/2009 ze dne 24. 10. 2012 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. Městský soud v Praze konstatoval, že žalovaný sice námitky žalobce ve svém rozhodnutí v přehledu uvedl, avšak nijak dále, resp. blíže se k nim nevyjádřil. Tímto postupem nesplnil zákonné požadavky kladené na odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Uzavřel, že napadené rozhodnutí krajského úřadu je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dne 15. 4. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce znovu zamítl. V odůvodnění uvedl, že ze stanovisek orgánu ochrany životního prostředí vyplývá, že předmětná stavba nepodléhá zjišťovacímu řízení, jelikož se nepředpokládá významné negativní ovlivnění stávajícího stavu životního prostředí a že projektová dokumentace byla zpracována autorizovaným inženýrem. Napadené rozhodnutí je téměř zcela shodné s rozhodnutím, které bylo Městským soudem v Praze zrušeno, pouze obsahuje navíc formulaci, že „Předložená a citovaná vyjádření a stanoviska dotčených orgánů vyvrací námitky odvolatele předložené jak v průběhu stavebního řízení, tak v odvolání. Odvolací správní orgán v odvolacím řízení na všechny námitky reagoval a jako nepodložené je zamítnul s odvoláním na vyjádření dotčených orgánů.“

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí krajského i stavebního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.). Žalobu shledal důvodnou v tom, že napadené rozhodnutí krajského úřadu postrádá dostatečné zdůvodnění úvahy žalovaného a jeho závěrů vztahujících se k přezkumu prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu při potvrzování věcné správnosti prvostupňového rozhodnutí a při akceptování postupu stavebního úřadu. Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud se věnoval nejdříve výtce žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pouze pokud by shledal tuto výtku směřující k formální stránce rozhodnutí nedůvodnou, může zkoumat námitky směřující k právnímu posouzení věci samé. *Nelze se*

totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005 č. j. 1 Afs 135/2004-77, publikovaného na www.nssoud.cz, pod č.787/2006 Sb. NSS).

Podle ustanovení 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává zákonnost rozhodnutí z úřední povinnosti, správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, anebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Námitky uvedené v odvolání tak vymezují rámec přezkumu správnosti rozhodnutí. Jinými slovy, aby mohl odvolací správní orgán prohlásit rozhodnutí napadené odvoláním za správné, musí se vypořádat s námitkami uvedenými v odvolání a zdůvodnit, proč považuje tyto námitky za nesprávné, resp. proč jim nevyhovuje. Podle ustanovení § 93 správního řádu se na řízení o odvolání použijí mj. ustanovení správního řádu vztahující se na rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, tzn. včetně ust. § 68 odst. 3 správního řádu, které stanoví náležitosti odůvodnění výroků rozhodnutí, včetně informace o tom, jak se odvolací správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, z níž soud vychází, se shoduje v tom, že

- a) odvolací správní orgán se musí vypořádat s odvolacími námitkami sám a přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu; obsahuje-li jeho rozhodnutí toliko odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je proto neúplné, a tím nepřezkoumatelné (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, č. j. III. ÚS 35/99),
- b) rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 143/2001-151). Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, jinými slovy pokud se vyčerpávajícím způsobem nevypořádává s námitkami žalobce uvedenými v oprávném prostředku, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným. Opomene-li odvolací nebo přezkumný orgán přezkoumat některou z námitek podaného procesního prostředku nápravy (ať už jde o odvolání, správní žalobu apod.), je jeho rozhodnutí, jímž procesní prostředek nápravy vadného rozhodnutí zamítl, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu se tak musí vypořádat se *všemi* odvolacími námitkami žalobce, uvedenými v jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž s těmito námitkami se nemůže vypořádat jen obecně, např. blanketním odkazem na to, že rozhodnutí bylo přezkoumáno. Správní orgán, zde žalovaný, musí své rozhodnutí odůvodnit dostatečně věcně tak, aby při případném podání správní žaloby soud mohl přezkoumat myšlenkové pochody žalovaného a posoudit, zda byly v souladu s právními předpisy či nikoli.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce ve svém odvolání podal osm odvolacích námitek vytykajících to, že 1/ v řízení byla projednána změna užívání staveb na prodejnu stavebnin, aniž by tato změna byla projednána v územním řízení, 2/ stavba není v souladu s územním plánem, 3/ navrhovaná stavba a změna v užívání stavby je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a s požadavkem, že stavba nesmí narušovat kvalitu prostředí a hodnotu území, 4/ stavební úřad do rozhodnutí nezahrnul podmínky pro povolení záměru, stanovené krajským úřadem dne 21. 1. 2009 pod č. j. 003019/2009/KÚSK, 5/ výrok rozhodnutí stavebního úřadu je nesprávný a neodpovídající zákonu, 6/ v dokumentaci stavby chybí ochrana stavby před škodlivými vlivy vnějšího prostředí a ochrana obyvatelstva, počet

parkovacích míst neodpovídá navrhovanému způsobu využití stavby, není splněn požadavek prováděcího právního předpisu na vsakování dešťových vod, 7/ v řízení nebyl předložen souhlas s nakládáním s nebezpečnými odpady a nebylo předloženo ani rozhodnutí o schválení plánu opatření pro případy havárie, 8/ stavby byly dodatečně povoleny, aniž byl prokázán soulad s územním plánem, záměry územního plánování a obecnými technickými požadavky na výstavbu a aniž by se stavební úřad věcně zabýval naplněním těchto zákonných předpokladů.

Žalovaný opět tyto námitky ve svém rozhodnutí v přehledu uvedl, avšak opakovaně se k nim blíže nevyjádřil. K námitkám odvolání uvádí žalovaný pouze zcela nedostatečné odůvodnění, např. obecný odkaz na projektovou dokumentaci nebo stanoviska dotčených orgánů, aniž by tyto dokumenty byly dále rozvedeny a vztaženy k jednotlivým odvolacím námitkám. Jeho odůvodnění rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud jde o námitku, že v řízení byla projednána změna užívání staveb na prodejnu stavebnin, aniž by tato změna byla projednána v územním řízení, uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí vysloveně nepravdu, když uvedl, že stavební úřad nepovolil změnu užívání stavby, přičemž z rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že stavební úřad vydal rozhodnutí, kterým vydal „stavební povolení na stavbu.....na pozemku.....spojené se změnou užívání na prodejnu stavebnin“. Vypořádání této námitky žalobce žalovaným je nezákonné.

Svým postupem v odvolacím řízení žalovaný opět nesplnil zákonné požadavky kladené na odůvodnění odvolacího rozhodnutí a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

K tomu soud dodává, že napadené rozhodnutí krajského úřadu se od rozhodnutí předchozího (č. j. 118526/2009/KUSK ze dne 28. 7. 2009), které bylo dne 24. 10. 2012 zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 324/2009, liší pouze doplněním dvou vět na str. 4 napadeného rozhodnutí, které však vady vytýkané Městským soudem v Praze nikterak neodstranily, neboť obsahují pouze obecné tvrzení, že předložená stanoviska dotčených orgánů vyvracejí námitky odvolatele, avšak není zřejmé, které stanovisko dotčených orgánů má být odpovědí na tu kterou odvolací námitku, navíc tato stanoviska podle přesvědčení soudu ani konkrétní důvody případné nesprávnosti odvolacích námitek neuvádějí. Krajský úřad tak hrubě pochybil, když nerespektoval právní závěry Městského soudu v Praze, přestože jimi byl dle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

Z výše uvedených důvodů soud shledal námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů za důvodnou a napadené rozhodnutí krajského úřadu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud ve věci rozhodl podle tohoto ustanovení bez nařízení jednání.

V dalším řízení vydá krajský úřad nové rozhodnutí, ve kterém se řádně vypořádá s odvolacími námitkami žalobce a bude respektovat závěry jak soudu zdejšího, tak Městského soudu v Praze, obsažené v rozsudku sp. zn. 10 Ca 324/2009.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11.228,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1428,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. srpna 2015

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová